

WALD ORLD

PRÁCE NAŠICH ŽÁKŮ

KVÍZ O WALDORFSKÉ ŠKOLE

10G – TEORIE BAREV

ROZHOVOR

CESTA NAŠEHO ABSOLVENTA

UDÁLO SE

MOBILIÁŘ PRO TŘI TRUBKY

DEUTSCH+

EVROPSKÝ DEN JAZYKŮ

NAVŠTÍVILI JSME

BERLÍN, BUDAPEŠŤ, VILSHOFEN ...

FOTOREPORTÁŽ

WALDEN

CO NÁS ČEKÁ

MATURITNÍ PLES 13L

WALDORLWORLD

KVÍZ O WALDORFSKÉ ŠKOLE

- 1) Když vznikla Waldorfská škola Příbram roku 1991, byla první v republice?
- Ne, první byla Praha
 - Ano, byla první
 - Ne, první byl Písek
- 2) Základní škola vznikla v roce 1991, kdy vznikla střední škola?
- 2000
 - 2005
 - 2010
- 3) Co bylo dříve za třetí učňovský obor, než vznikl grafik v roce 2016?
- Švec-obuvník,
 - Knihář – výroba a restaurování
 - Švadleny historických oděvů
- 4) Jak se jmenovala střední škola WŠ Pb než se v roce 2013 změnila na lyceum?
- Střední škola humanitního a přírodovědného zaměření
 - Kombinované gymnázium
 - Střední waldorfská škola
- 5) Kde sídlila střední škola, než se přesídlila do Dlouhé?
- v Hornické
 - v Krátké
 - v Jiráskových sadech
- 6) Kdo zřizuje naši střední školu?
- Středočeský kraj
 - MŠMT ČR
 - Město Příbram
- 7) Existuje i další škola v republice, která má mateřskou, základní a střední školu jako jednu organizaci?
- Ano, v Semilech
 - Ne, jsme jediná škola
 - Ano, v Praze
- 8) Naše lyceum a učňovské obory jsou jedinečné. Na žádné jiné WŠ v Česku toto spojení nenajdete. Když střední škola vznikla, kolik bylo již fungujících středních waldorfských škol v ČR?
- žádná
 - dvě
 - tři
- 9) Kolik je v současné době waldorfských středních škol?
- 7
 - 8
 - 9
- 10) V kterém roce byl první ročník FestiWalu Vladimíra Nejedla?
- 2021
 - 2022
 - 2023
- 11) Příbram má v Itálii partnerské město. 12. třída tam vloni vyjela. Jak se město jmenuje?
- Vicenza
 - Rimini
 - Valle di Ledro
- 12) Kolik měla Waldorfská škola Příbram od svého vzniku ředitelů?
- 4
 - 5
 - 6
- 13) Jakou barvu má znak školy?
- Hnědou
 - Oranžovou
 - Žlutou
- 14) Jak se jmenuje oblíbená písnička prvního ředitele WŠ Příbram – pana Rostislava Riška? Někteří tuto píseň přezdívali: hymna školy.
- Zum gali gali
 - Haleluja
 - Stojí hruška

Johana Pechová

(1) C 2) A 3) C 4) B 5) A 6) C 7) B 8) A 9) B 10) C 11) B 12) A 13) B 14) C

ROZHOVOR

5–8 Cesta našeho absolventa – Tomáš Kadlec

UDÁLO SE

9 Mobiliář pro Tři Trubky

12 Deutsch+

19–21 Adaptační týden 10. třídy

22–23 Evropský den jazyků ▼

PRÁCE NAŠICH ŽÁKŮ

2 Kvíz o Waldorfské škole

15–18 10G – teorie barev

REPORTÁŽ

26–27 Walden – 23. září 2023

NAVŠTÍVILI JSME

3 Upper school – a place for self-development

4 Erasmus+ Budapešť

10 Berlín a II. světová válka ▼

11 Výlet do Čapkovy Strže

13 Vilshofen

14 Exkurze v ÚJV Řež

24–25 Od trezoru k Jezulátku

CO NÁS ČEKÁ

28 Maturitní ples 13L

UPPER SCHOOL – A PLACE FOR SELF-DEVELOPMENT

Hlavní otázka tohoto projektu zní: “How can we unlock the potential in our young people?”, což je v překladu: “Jak můžeme rozšiřovat potenciál našich mladých lidí?”.

Já se do tohoto projektu přihlásila s odhodláním se přiučit něco nového a také protože učitelé, kteří tento projekt organizují, chtějí slyšet hlas nejen učitelů, ale i studentů. Tento projekt má několik fází a většinu z nich tvoří online konference. Zatím byly naplánované i dvě setkání hlavních účastníků osobně. Jedno z nich, které už proběhlo a kterého jsem se zúčastnila, se konalo ve Waldorfské škole v Ostravě od 9. do 12. listopadu. Sešlo se tam celkem 15 učitelů a 8 žáků z různých evropských států.

Pan ředitel ostravské Waldorfské školy si pro nás připravil rozmanitý program. Čtvrteční program spočíval především ve vzájemném seznamování. Když na místo dorazili všichni, pan učitel z Německa nám sdělil hlavní myšlenky a cíle tohoto projektu. V pátek ráno každý z nás navštívil jednu z nabízených epoch a po skončení epochy jsme vedli diskuzi s učiteli z epoch. Já si vybrala epochu psychologie a kdybych měla porovnat to jak probíhá epocha u nich na škole a jak u nás, učitel více zapojuje žáky do hodiny v podobě praktických ukázek a diskuzí.

Po obědě jsme se rozdělili do dvou skupin a to na učitele a studenty. Učitelé spolu diskutovali a studenti si povídali se Sietske, což je jedna z organizátorů tohoto celého projektu. Poté proběhla pauza a po pauze jsme se opět rozdělili na učitele a studenty a pokračovali jsme ve své práci. Navečer jsme se vydali na představení studentů ostravské školy. Studenti ze střední školy zpívali a poté žáci deváté třídy ze základní školy zahráli Kytici. Po představení jsme šli na večeři do restaurace Guest restaurant, která se nachází v centru Ostravy. Výborně jsme se najedli a pak už se jeli vyspat na druhý den.

V sobotu jsme pokračovali v práci se Sietske až do oběda a po obědě jsme se sami bez učitelů vypravili do města. Navštívili jsme Vítkovický areál i Forum Nová Karolina. Na večeři jsme se vrátili zpátky do školy a po večeři jsme si ještě šli sednout do kavárny a povídali jsme si. Pak už jsme se ale museli vypravit do svých ubytovacích zařízení. V neděli ráno po příjezdu do školy jsme se už jen především loučili a postupně se chystali k odjezdu.

Já jsem si to moc užila a mrzí mě že jsem tam nemohla zůstat déle než čtyři dny. Velmi mi to pomohlo s angličtinou i vyjadřováním se před více lidmi. Spoustu jsem si z toho odnesla a doufám že se zase někdy setkáme ve stejném obsazení. Udělala jsem si zde nové přátele i z jiných zemí a jsem především vděčná že jsem se tohoto projektu měla možnost zúčastnit.

Sofie Marinicová, 11L

ŽÁCI WALDORFSKÉ ŠKOLY PŘÍBRAM VYCESTOVALI NA PRACOVNÍ STÁŽE DO BUDAPEŠTI

Tento školní rok jsme již podruhé dostali zajímavou příležitost účastnit se vzdělávacího a pracovního programu Inovace učebních oborů III podpořeného z evropského programu Erasmus+. Veškeré náklady akce pro 19 žáků a 2 doprovázející pedagogy byly zaplacené z této dotace. Všichni zúčastnění měli kromě ubytování, stravování a dopravy uhrazené i kapesné ve výši 50 euro na osobu. Projekt se uskutečnil od 25. 6. do 8. 7. 2023. Zúčastnili se jej učni oboru umělecký kovář, umělecký truhlář, reprodukcni grafik a kombinované lyceum.

Každý z nás docházel ve všedních dnech na pracovní stáž. Žáci kombinovaného lycea pracovali jako asistenti pedagoga v anglicko-maďarské školce, truhláři, kováři a grafici byli zařazeni ve výrobních firmách podle svého oboru. Všichni jsme měli šanci si vyzkoušet a poznat práci v zemi s odlišným jazykem a zároveň s tím i vylepšit naši angličtinu, neboť to byl komunikační jazyk projektu. Ubytování jsme byli nedaleko od centra, odkud jsme mohli dobře prozkoumat a poznávat maďarskou metropoli. Měli jsme i dostatek volného času po práci nebo o víkendech. Poznávali jsme kulturní život ve městě, hovořili s řadou místních obyvatel. Lidé na nás byli milí, jak organizátoři, tak i kolegové v práci. Organizátoři projek-

Funded by the Erasmus+ Programme of the European Union

tu s námi udržovali po celou dobu kontakt a mohli jsme se na ně kdykoli obrátit s dotazy či s drobnými nesázemi. Příjemná byla také obsluha v restauraci, kam jsme pravidelně chodili na večere.

Všichni se shodujeme na tom, že náš dvoutýdenní pobyt v Budapešti byl nezapomenutelný, plný zážitků, radosti i slz dojetí. Přáli bychom takovou zkušenost i dalším spolužákům v příštích letech.

Děkujeme za tuto příležitost

*Žáci středního stupně
Waldorfské školy Příbram*

V rámci programu Erasmus+ jsme jeli do Maďarska, do Budapešti, byli jsme ubytováni v 11 Apartmens. 2x týdně jsme se scházeli v kanceláři, kde jsme se měli po-

dělit o zkušenosti se referentkou, se kterou jsme se bavili anglicky a občas nám řekla, jak se co řekne maďarsky. Naše referentka byla nová a byli jsme pro ni první zkušenost a doufám, že ne špatná. Do práce jsme se dostávali metrem asi čtyři zastávky. Na praxi jsme si zkusili co známe z teorie. V Printě byla příjemná atmosféra a milí lidé, byla zábava se domlouvat anglicky s někým, kdo ten jazyk taky neovládal zrovna nejlépe. Hodně jsme tápali jak máme nazvat stroje, se kterými jsme pracovali. Jídlo bylo pro nás všechny zvláštní, kolikrát jsme ani nevěděli, co jsme jedli, často tam bylo suché jídlo nebo kombinace, které by nás nenapadly např.: svíčková se špagetami, rajská s bramborem, řízek s rýží, smažený sýr s bramborem.

V Budapešti je nádherný ostrov, na který se dá sejít z mostu propojujícího Buda a Pešť, byla tam květinová a japonská zahrada, 150 m hlouhá, která do rytmu hudby později večer i svítila. Ulice Budapešti jsou celkem zrádné, kdykoli si myslíte, že jdete př. na náměstí, pravděpodobně tam nedojdete, ale ve většině uliček, do kterých byste to neřekli, najdete nějakou restauraci, bar nebo pěknou cukrárnu, kde si můžete navolit, co všechno chcete na palačinku nebo waffle.

Celkově to byl pěkný zážitek a získání nových zkušeností.

Tereza Tachecí, 12U – grafička

Tomáš Kadlec pochází z Dobříše. Vystudoval uměleckého truhláře a řezbáře u nás na Waldorfské škole v Příbrami. V současnosti pracuje u policie.

Já jsem se s Tomášem poprvé potkala v září 2020 v taneční škole Dohnal Dancing. Tomáš zde pomáhal a já byla v základním kurzu. V roce 2022 jsme společně natrénovali sestavu waltzu do mé ročníkové práce o společenském tanci. Od té doby se s Tomášem v tanečních pravidelně setkáváme.

Jak se z truhláře stal policistou a tanečním partnerem v t. š. Dohnal Dancing a jaké má vzpomínky na studium, o tom všem jsme si povídali v následujícím rozhovoru. Před rozhovorem jsme se s Tomášem ještě podívali do dílen a za mistry, panem Bryndou a Antonem.

Moje první otázka je, proč truhlář? Jak sis vybíral tenhle obor, školu?

Já jsem vůbec nevěděl, co chci dělat. Typické dítě v 9. třídě. Chtěl jsem dělat kuchaře nebo číšníka, ale moje mamina říkala, že to můžu dělat i bez školy. Tak ať zkusím nějaké umělecké řemeslo, protože hezky kreslím. Bylo to v Příbrami což je od Dobříše poměrně dobrá vzdálenost. Dozvěděl jsem se, že tam jsou talentovky a musí se donést vlastní výrobek. Šel jsem za svým

učitelem, aby mi pomohl něco vyrobit. Udělal jsem klasický úhelník a truhlíčku na ozdoby. Když jsem přišel na talentovky, byl jsem vyděšenější, protože tam byli kluci,

kteří se dlouho připravovali a dělali s dřevem mnoho let. Ale do dneška si pamatuju, jak Jakub Hubička, přinesl takovou obrovskou krabici výrobků. A já tam stál se svojí zuboženou krabičkou. On pak ještě přinesl obrovskou vyřezávanou sochu. Mně prolítlo hlavou: „To nedám.“ Pak mě přijali a tím, že to bylo v lednu a já pak viděl ty vystresovaný spolužáky před přijímačkami, tak jsem měl klid a šel jsem sem na truhláře. Byť jsem nikdy nedělal se dřevem.

Vybereš nějakou vzpomínku na studia?

První vzpomínku na tuhle školu si strašně živě pamatuju. Protože já jsem nevěděl, kde máme třídu. Měli jsme ji schovanou vedle tělocvičny dole (poznámka: dnešní eurymický sál). No a já jsem přišel pozdě, protože jsem ji nemohl najít. Chtěl jsem si sednout někam dozadu, ale protože jsem přišel pozdě, tak všechna místa vzadu byla obsazená. Jediné volné bylo vepředu přímo u katedry. Tak jsem si z donucení a poprvé v životě sednul dopředu. Díky tomu jsem se plně soustředil a nemusel jsem se doma pak učit, protože jsem si to pamatoval. A tak se z trojkaře ze základky se stal jedničkář a bez velkého učení. To bylo pro mě neuvěřitelné zjištění a od té doby si vždy sedám dopředu.

V prváku, když jsme měli třídního Pavla Kopeckého, tak jsme jeli do Itálie. S gymplem Legionářů se jezdilo na týden k jezeru Valle di Ledro, byl to týdenní zájezd za strašně hezký peníze. Valle di Ledro je zavázané Příbrami, protože v první světové jim nějak pomohli. Takže tam je třeba ulice Příbramská.

Jednu vzpomínku asi nemůžu publikovat, do školního časopisu (smích). Další vzpomínka z Itálie je třeba to, že jsme hodně chodili na túry. Já chodím rychle, tak jsem se domluvil, že půjdu napřed. Jenže jsem neslyšel, že sráz je v půli cesty u horské chaty. Šel jsem asi 3 hodiny, kolem už byl celkem velký sráz, ale šel jsem dál. Najednou slyším pískání, tak jsem se kouknul dalekohledem a úplně cizí lidi na protějším vrcholku na mě mávali. Tak jsem jim zamával taky

TOMÁŠ KADLEC

a oni gestikulovali, že ať se kouknu pod sebe, tak jsem sklopil dalekohled a tam výhružně Pavel něco říkal a ukazoval ať zůstanu na místě. Tak jsem tam zůstal. On mě doběhl a říkal, že mě už 4 hodiny hledají.

V dílnách jsme třeba zas házeli pytlíky čaje na strop. Jednou takhle pan Anton něco kontroloval, jestli je to rovné, zvednul to proti tomu stropu, zarazil se a jen řekl: „Co to sakra je?“ Tak jsme pak museli malovat celé dílny.

Co jsi vyráběl za výrobky, jestli si vzpomeneš?

Já si pamatuju, že my jsme se v prváku v 1. pololetí učili hoblovat a mně prostě nešlo vyhoblovat prkýnko do roviny. Byl jsem tam a jenom jsem hobloval, abych pod sebou měl hobliny a z pěticentimetrový fošny jsem prostě udělal pětimilimetrovou. Takové párátko, jenom aby bylo vidět, že něco dělám. Byl jsem nešťastnej, doma jsem brečel, fakt jsem to chtěl vzdát. Nakonec jsem tady ale zůstal.

Ve druháku se začaly dělat složitější práce. Restaurátorské jsme se věnovali ve 2. pololetí, byly zakázky a dělali jsme to ve dvojici. My jsme dělali stůl, který našla nějaká paní ve sklepě a fakt byl ve strašném stavu. Je to hodně dlouhý a pomalej proces, něco restaurovat. Byl jsem nešťastnej, protože mě to nebavilo. Jenom jednu část jsme dělali 3 měsíce. Bolelo mě zápěstí, nesnášel jsem to.

Ve 3. ročník už to bylo hodně o závěrečné práci. První 3 měsíce jsme dělali technickou dokumentaci práce. Pamatuju si, že jeden výkres jsem dělal 12 hodin. Technické kreslení mě hodně bavilo. Líbilo se mi, jak předměty na sebe navazovaly. Tahle práce byla spojená s dějinami umění, každý si losoval umělecký sloh a úkolem bylo zapracovat prvky daného slohu do výrobku. Já jsem si vytáhl baroko a zadání bylo truhla. Prvním úkolem bylo navrhnout skicu celého výrobku, aby to splňovalo veškeré znaky barokní truhly. Dokonce jsem si vymyslel vlastní kování a nechal jsem si to vyrobit u našich kovářů, myslím Vojta Šimůn mi to dělal. Baroko bylo úžasné a proslulý milostnými romány a tajnými schránkami. Tím bylo specifické. Měl jsem v truhle kastlík a zajímavé je to, že tam byla i tajná schránka. Co mě překvapilo, byl fakt, že ani mistrů o ní neví.

Po dokončení truhláře jsi pokračoval kam?

Věděl jsem, že chci určitě pokračovat, že minimálně maturitou. Nebyl jsem si stoprocentně jistý, jestli se budu truhlářinou živit. Jestli budu truhlář, operátor dřevovýroby, nebo mistr. Já jsem měl v panu Bryndovi a panu Antonovi velkej

vzor. Co se týká té pedagogické práce, strašně se mi líbilo, jak oni komunikují se žáky. Takže jsem se trošičku zhlídl v panu Bryndovi, to mu neříkej, ať nezpychne. (smích)

Našel jsem si čtyřletý obor: Operátor dřevařské a nábytkářské výroby na Hluboši. Přijali mě do 3. ročníku na základě vyučovacího listu. Takže kluci spolu byli už od prváku a já tam přišel, jako vetřelec. Ale pak jsme si sedli a byla to fakt super třída. Náročné to bylo, kvůli všeobecným předmětům. Hodně jsme tam dělali zakázkovou výrobu s laminem. Což jsem vůbec neuměl. Ale naučil jsem se to během týdne. Pak když přišla zakázka na masivní stůl, tak jsem tam ty mistry učil, jak na to, protože jsem to uměl odtud.

A po maturitě?

Věděl jsem, že se nechci úplně věnovat truhlářině, protože jsem hodně společenský člověk a nedokážu být zavřený sám v dílně. Naopak mě baví ta komunikace s lidmi.

Chtěl jsem odjet na rok do zahraničí – konkrétně do Anglie, a už jsem měl i domluvený místo. Najednou přišel kamarád a zeptal se mě, jestli se s ním nechci přihlásit ke státní policii. Tak jsem si říkal, hele, tak jako zkusit to můžu, za to nic nedám. Tak jsem se přihlásil a šli jsme na psychotesty. Bylo nás tam 19 uchazečů. Ze všech lidí jsem ty psychotesty udělal jen já. Jedinej člověk, kterej tu práci nechtěl dělat. A to byl vlastně moment, kdy jsem se rozhodl, že zkusím policii. Protože jsem najednou viděl, že tam je 18 lidí, kteří to chtěli dělat a nemůžou. Všechno jsem zrušil a šel jsem do hlavního pracovního úvazku. Nastoupil jsem na policejní školu Vyšší škola ministerstva vnitra. Najednou jsem zjistil, že tím dokážu naplnit tu moji touhu komunikovat s lidmi – byť u policie, kde ta komunikace s nimi není úplně jednoduchá.

Nastoupil jsem na obvodní oddělení na Dobříš, kde jsem pracoval 4 roky jako územák neboli zpracovatel trestných činů. To byla asi nejvíce náročná práce po psychický stránce, ale z toho období mám nejlepší příběhy. Bylo to fajn období mého života.

vil a měl jsem neuvěřitelný flashbacky na tuhle školu. Když jsem pak dělal 3 týdny praxi, tak jsem si vzpomněl i na různé techniky a postupy. Bylo to neskutečný, že si to ještě všechno pamatuju.

Když jsme se spolu bavili, říkal jsi, že bys asi mistra dělat nechtěl. Proč?

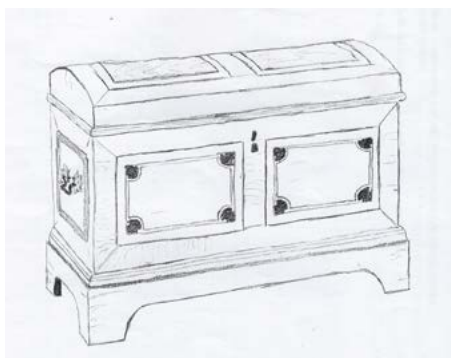
Nedá se říct, že bych to dělat nechtěl, spíš moje vlastní čest mi to nedovolí. Když vím, že pan Brynda nebo pan Anton, že to jsou prostě lidi, kteří tím povoláním žijou. Mají k tomu úžasnej vztah a dělají to celý život. Tak si nedokážu představit, že bych se já po kariéře u policie najednou rozhodl, že půjdu dělat mistra.

Po těch 4 letech jsem dostal nabídku jít dělat vyšetřovatele do Prahy. Nejdřív se mi nechtělo, protože prej co Smíchov schvátí, to už nenavráť. Nakonec jsem šel a vydržel tam 3 a půl roku.

No a najednou přišla nabídka jít dělat na policejní prezidium. Tam byl zádrhel to, že jsem neměl vysokou školu. Ale měli o mě velký zájem. Ze Smíchova na prezidium mě přetahovali oficiální cestou 2 roky. Nakonec to dopadlo, ale musel jsem jít studovat.

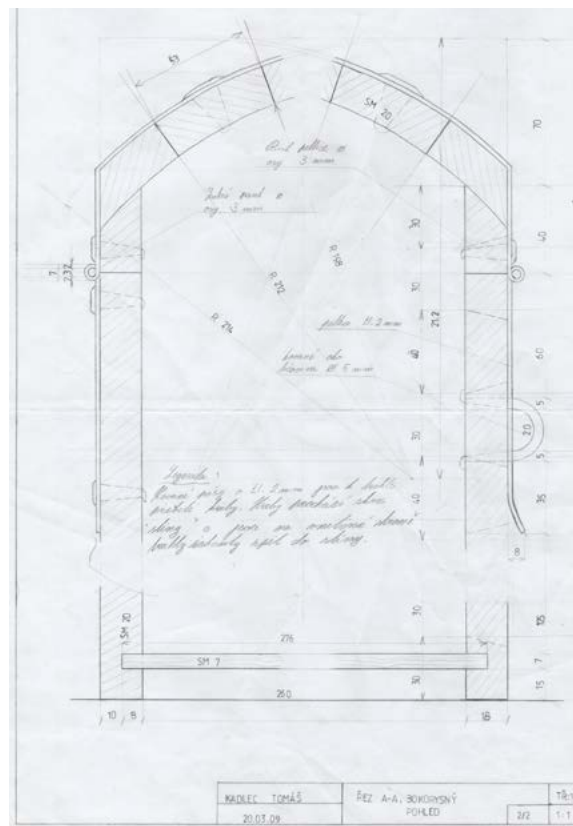
Ale nechtěl jsem dělat policejní akademii. Nabídli mi obor výuka praktického vzdělávání. Chtěl jsem to směřovat k tancování, kde jsem si jistej. Udělal jsem přijímačky a řekli mi, že součástí výuky je povinná praxe. Pořád jsem si myslel, že to budu moct směřovat k tanci. No a najednou jsem zjistil, že se to odvíjí od vyučnického listu. A já mám vyučnické listy truhláře, tak jsem se musel věnovat truhlářině. Během teorie mi to nevadilo. V tom jsem si vzpomněl na pana Bryndu. Co pro mě bylo překvapením, že se mi v hlavě objevovaly fakt věci odtud z Waldorfu, co se týká teorie. Já jsem to 12 let neslyšel, nevěnoval jsem se tomu a najednou to, co se učilo, tak jsem věděl. Všechno jsem si vyba-

Musel bych se všechno učit znova a neměl bych tu životní zkušenost, jako mají ti mistři. Nedokážu si představit, že by si mě ti žáci potom dokázali vážít. Dělat mistra je prostě zodpovědná a náročná práce. A musí to člověk milovat. Jak se říká: „Kdo neumí, učí.“ Tak to by byl přesně můj případ.

Učit nějaký jiný předmět by sis dokázal představit?

To jo, třeba tělocvik nebo výtvarku, to by mě bavilo. Líbí se mi být vzorem pro ty děti. A že jim člověk může prostě předat nějakou tu zkušenost. Chtěl bych se spíš zaměřit asi na střed-

ní, kde už ti žáci vědí, do čeho jdou a vědí, proč na té škole jsou. A že to do budoucna bude jejich povolání.

Když se přesuneme k tanečním, které jsme tu několikrát zmínili... Ty jsi začal chodit normálně v patnácti? Stejně jako sem na školu?

Jo, jo. Já si pamatuju, že v aule nahoře, jsem si opakoval nejisté taneční kroky. Nebo když jsem seděl ve třídě, tak jsem nohama pod lavicí jsem zkoušel jive a čaču.

Musím ale říct, že do tanečních se mi nechtělo. Doslova jsem tam byl dovláčen násilím. Do patnácti jsem nevěděl, že něco takového existuje. Jsme s bráchou seděli u televize, najed-

nou přišla mamka, hodila po nás oblek a řekla: „Oblíkejte se, jdete do tanečních.“ A my se jen zasmáli a že nejdem. Mamka řekla: „Máte to zaplacený, to teda jdete!“ Doslova nás donutila obléct si oblek a dotáhla nás tam. Pak nás to oba tak pohltilo, až jsme tam zůstali.

Uvažoval jsi někdy nad soutěžním tancem?

Uvažoval, a i jsem to zkoušel. Já jsem dělal profesionálně fotbal 20 let a sportovní tanec se mi znechtivil ze stejného důvodu. Protože to nebylo, že bych chtěl, ale že musím! Chodil jsem do dvou tanečních klubů nebo škol, kde se mi hrozně nelíbil přístup těch trenérů. Takže jsem to vzdal, protože by to nebyl koníček, ale povinnost a zničilo by mi to tu lásku k tanci,

kteřou mi dala Lenka (poznámka: Lenka Peške – učitelka tance) a pan Dohnal (poznámka: taneční mistr v t.š. Dohnal Dancing)

Kolik let už chodíš do tanečních?

Začal jsem v 15. Takže tam jsem teď už 15 let.

Jak se z žáka, kterému se do tanečních nechtělo, stane taneční partner učitelky tance?

Za vším hledej ženu. (smích) Po tom, co jsem si odchodil taneční jako žák, jsem se tam chodil dívat. Když zbyla nějaká holka, hrdě jsem se hlásil a běžel jsem tancovat. Po roce za mnou přišli, že nemusím platit vstup, že tam pomáhám. To bylo na Dobříši. Pak jsme tam s bráchou začali dělat sestavy jako La bomba na konci prodloužených a byl jsem brán jako pl-

nohodnotný asistent. Díky tomu jsem mohl i pomáhat vysvětlovat kroky těm, kterým to moc nešlo.

Lenka mi nabídla, jestli s ní nechci jít učit na Letní taneční školu na Šumavu. Nepřipadal jsem si dostatečně kvalifikovaný, ale Lenka se mnou měla tu práci a všechno mě to naučila, zformovala si mě. Já jsem její výtvar. Když si to představíte: ona je rabín a já jsem její golem (smích). Takhle to já vnímám. Nevím, jestli to takhle vnímá i ona, ale já to takhle mám. Lenka je takový můj životní mentor, to samé pan Dohnal.

Proč s ní učím, tak to i vím. Jsem vlastně první člověk, u kterého pan Dohnal přistoupil na to, že by mohl učit místo něj, což je pro mě neuvěřitelná čest.

Jak dlouho s paní Lenkou Peške tancuješ?

Asi 4 roky. Lenka se mě tenkrát zeptala, jestli bych s ní nechtěl učit na Dobříši. A já jsem jí říkal, že tam je spousta jiných lidí, kteří tam jsou déle než já. To si pamatuju naprosto přesně, co mi na to tenkrát řekla – že potřebuje člověka, který dokáže ostatní zaujmout, člověka, který dokáže udělat tu show. Někoho, kdo se s ní dokáže doplňovat a aby to nebylo jen celé na ní. I když já jsem se mikrofonu dlouho vyhýbal, protože jsem ukecaný a k nezastavení. (smích) Dnes už spolu učíme i v Příbrami.

Pro mě to byla neuvěřitelná čest. Mně hodně záleží na tom, abychom těm dětem předali něco důležitého. Já nejsem profesionální tanečník, ale vymyslel jsem si pojmenování, že jsem takový „lidový tanečník“. Mně se líbí, že těm lidem v tanečních můžu říct: „To, co vidíte, to vás můžu naučit, ale s profesionálním tancem to nemá nic společného.“

Já jsem své otázky vyčerpala. Je něco, co bys ještě rád dodal?

Určitě bych ještě jednou rád zmínil to, ať si studenti téhle školy váží toho, co tady mají,

hlavně truhláři. Já jsem měl možnost porovnat výuku truhlářiny na x různých školách. Musím říct, že přístup mistrů tady jak při teoretické, tak při praktické výuce je jedinečný, velice komfortní a obohacující oproti jiným školám. Tak ať si toho váží.

Moc děkuju za rozhovor.

Já děkuju. Rád jsem se vrátil a zavzpomínal.

TRUHLÁŘSKÝ MISTR PAN BRYNDA O TOMÁŠOVI:

Tomáš byl velice šikovnej. To je na něm určitě vidět do dneška. Vždycky rozhodně vynikal takovou svojí přirozenou inteligencí a schopností řešit nenadálý situace a vůbec řešit cokoliv. On byl takovej poměrně rychlej, svižnej, odsejvalo mu to a byl i velmi zručnej.

Skvěle kreslil konstrukční rýsování, to pro něj bylo něco. On měl vlastně nejlepší ročníkovou práci. Dokonce jsem si nechal některé jeho výkresy. Jeho práce byly vždy špičkově zpracované a on dokázal stejnoměrnost čar, žádný přetahování. Vždy to měl čistý, lidi to mají ušmudlaným od pravítka, jak šmejdí po papíru, ale on ne.

Vůbec celkově i na teoretický výuce vynikal, to mu šlo. Myslím, že mu ani nedalo moc práci se učit, že si toho hodně pamatoval.

Mám ho v obraze jako takovýho vyžehlenýho kluka. On se v těch tanečních asi fakt našel. Byl takovej noblesní, a tak i přistupoval k té práci, s takovou noblesou. To si myslím, že ho charakterizuje. Samé pozitiva si na něj pamatuju. Na takovéhle lidi rádi vzpomínáme a já je pak dávám za vzor.

Rozhovor zpracovala Johana Pechová, absolventka Waldorfské lycea Příbram v roce 2023

foto: Johana Pechová, archiv Tomáše Kadlece, archiv Waldorfské školy Příbram, www.tsdohnal.cz

LOVECKÝ ZÁMEČEK TŘI TRUBKY V BRDECH

Naše škola se podílela na výrobě části venkovního mobiliáře pro nově zřízené návštěvnické centrum na záměčku Tři Trubky v Brdech.

Areál zrekonstruovaného loveckého záměčku a přilehlé okolí nově nabízí tři naučné zóny, skanzen s expozicí tradičních řemesel, venkovní expozici věnovanou vodě, ale i areál s naukou o lesních zvířatech. K tomu multifunkční sál a vnitřní expozice o nejvyšším středoečeském pohoří, jeho historii a přírodě. Jedná

se o společný projekt Vojenských lesů a statků ČR a Agentury ochrany přírody a krajiny ČR.

Naši žáci vyrobili v rámci odborného výcviku čtyři lavičky pro odpočinek návštěvníků na naučných stezkách v blízkosti záměčku. Přimo před vstupem pak stojí dubová plastika ochránce Brd Fabiána vyhotovená podle kresby příbramského výtvarníka Jana Čáky. Dřevěnou sochu vyřezali naši umělci truhláři Rostislav Anton a Jarmil Brynda za vydatné pomoci svých žáků.

Foto ze slavnostního otevření 1. srpna, text Robert Žák

MOBILIÁŘ PRO TŘI TRUBKY

23. října se žáci 8., 9., 11. a 13. třídy vypravili na třídní výlet do Berlína, jehož hlavní náplní byla historie Berlína v období války a později socialismu.

V pondělí jsem navštívili checkpoint Charlie, kde se přecházelo mezi východním a západním Berlínem. Odtud jsme se vydali do interaktivního muzea špionáže, kde jsme si mohli vyzkoušet například laserové pastě, detektor lži nebo různá sledovací zařízení. Den jsme zakončili rozhodem na občerstvení a nákupy v obchodním centru PLAYCE. Druhý den jsme hned ráno jeli na prohlídku zámku Cecilienhof v Potsdamu, odkud jsme se vrátili do centra Berlína na rozchod. Navečer jsme jeli do muzea DDR (NDR), kde jsme měli příležitost vi-

dět jak se žilo v Německu v 70. až 80. letech minulého století. Ve středu ráno jsme vyjeli navštívit Reichstag, kterému předcházela přísná bezpečnostní kontrola. Odtud jsme se vydali pěšky k Památníku holocaustu a dál po ulici Unter den Linden kolem spousty dalších památek, ke kterým nám paní průvodkyně pověděla doplňující historické informace.

Výlet jsme zakončili rozhodem na Alexanderplatz, kde se nachází známá televizní věž Fernsehturm a poté už jen následovala cesta zpět do Příbrami.

Tento výlet přinesl všem spoustu nových poznatků i zážitků a někteří studenti ho využili i jako zdroj informací pro své referáty s tematikou některých památek, které jsme navštívili.

Barbora Andělová, 11L

ZA HISTORIÍ 20. STOLETÍ DO BERLÍNA

Dne 23. října vyrazila Waldorfská škola Příbram v brzkých hodinách na třídní výlet do Berlína. Do Německa odcestovali žáci z 8.-13. třídy základní školy a kombinovaného lycea. Jednalo se o zájezd na téma druhé světové války a období po ní. Pro všechny účastníky byl připraven zábavný a zároveň i poučný program. Při návštěvě tří interaktivních muzeí jsme se mohli lépe seznámit s událostmi II. Světové války, s přechodem mezi východním a západním Berlínem, vyzkoušet si život generace našich babiček v socialistické Německé demokratické republice (DDR), či práci špiona v pohnutých válečných konfliktech. Navštívili jsme spoustu historických památek. Mezi nimi třeba místo postupimské konference, ulici Unter den Linden nebo třeba budovu Reichstagu, Říšského sněmu v Berlíně. Měli jsme také možnost vidět i zbytky Berlínské zdi. Město nás překvapilo svou různorodostí. Kvůli bombardování se zde tyčí historické budovy vedle moderních staveb. Domů se všichni vrátili nadšení s množstvím krásných zážitků.

Anna Skaličková, žákyně 9. třídy

a pár menších budov. Všichni jsme se nahrnuli dovnitř, abychom byli už z té zimy pryč. A tam už na nás čekala výstava.

Celý dům byl přímo zaplněn vším možným o Karlu Čapkovi. V každé místnosti byly vypsané do detailů informace o Čapkově rodině, jeho zájmech, cestách a především o jeho dílech. Dům jsme si prošli odspoda nahorů a vše si přečetli. Myslím, že každý z nás tam našel alespoň něco co ho zaujalo, ať už to byla zajímavost o Čapkovi samotném, nebo jedno z jeho mnohých mouder.

Potom byl čas na svačinu, rychlý kvíz a hned nato už jsme spěchali zpět na autobus, který nás odvezl zpět do Dobříše.

Myslím, že nám výlet prospěl jako kolektivní, ale také nám poskytl mnoho informací, které se nám budou jistě hodit u maturit.

Jaromír Fiala, 13L

Dne 19. října jsme my, 13L, navštívili Starou Huť, kde pobýval Karel Čapek.

Hned ráno jsme se všichni dopravili do Dobříše, a odtud to bylo autobusem do Staré Hutě již jen pár minut. Odtud jsme vyrazili pěšky přímo k Čapkově rezidenci.

Počasi bylo vcelku pošmourné. Z šedých mračen, která se líně převalovala po obloze, na nás tiše mrholilo. Naštěstí malý deštěk po chvíli ustal, ale zůstalo zataženo. Po polích se proháněl vítr a ševlel skrz spadané listy. Možná, že to působilo trochu pochmurně, ale nám to náladu naštěstí nezkažilo.

Netrvalo dlouho, než jsme dorazili na místo. Prošli jsme kolem jezera a sestoupili z mírného kopečka po cestičce mezi stromy. Před námi se zjevil Čapkův dům. Zvenku vypadal i vcelku malý, ale působil útulně. Obklopovaly ho vysoké stromy

VÝLET DO ČAPKOVY STRŽE

NĚMČINA JE PLUS I NA WALDORFSKÉ ŠKOLE V PŘÍBRAMI

Deutsch Plus je název nového projektu Goethe-Institut v ČR. Projekt má za úkol podpořit učitele a školy, které vyučují německý jazyk a snaží se motivovat své žáky pro učení se tomuto jazyku. V průběhu roku nabídne Goethe-Institut zapojeným školám pestrou paletu workshopů pro učitele, soutěže a projekty pro žáky i učitele, možnost absolvování jazykových zkoušek a také učební materiály.

DEU | TSCH | PLUS
TSCH | ECHIEN

GOETHE
INSTITUT

Od září 2023 běží nový projekt Deutsch Plus, do něhož se zapojilo 23 škol z celého Česka včetně Waldorfské školy Příbram. V průběhu října naši školu navštívila paní Štěpánka Chuwa, koordinátorka projektu. Hovořili jsme s ní o možnostech podpory němčiny na škole a o roli Goethe-Institutu v procesu výuky němčiny, předjednali jsme taktéž podobu budoucí smlouvy o spolupráci.

Dne 3. 11. 2023 proběhla úvodní konference v Praze, která oficiálně projekt odstartovala, ředitelé škol zde podepsali smlouvy s Goethe-Institutem a dozvěděli jsme se také aktuální informace k zahájení projektu ve školách. Jsme velice rádi, že se můžeme spolupodílet na tomto novém projektu a doufáme, že přinese nám i našim žákům řadu nových impulsů ke zlepšení výuky němčiny.

Iva Břendová

KOVÁŘI A TRUHLÁŘI Z PŘÍBRAMI NA ZKUŠENÉ V NĚMECKU

Waldorfská škola Příbram realizuje vzdělávání v oborech umělecký kovář a truhlář a od letošního roku nabízí učňům možnost vyjet sbírat zkušenosti do německého Vilshofenu. Partnerství se zdejší školou se podařilo uzavřít na jaře tohoto roku a od té doby probíhá čilá komunikace mezi koordinátory na obou stranách, jejímž plodem je první stáž šestice vybraných žáků z 12. ročníku příbramské školy.

V neděli 5. 11. 2023 se vydalo šest žáků s paní učitelkou Ivou Břendovou, která za celý projekt stojí, na cestu do bavorského města Vilshofen an der Donau je menší město v okrese Pasov, nachází se tu velké odborné učiliště, které vzdělává žáky v oborech kovovýroba, zpracování dřeva, sklářská výroba, stravování a péče, pekař/ka, učitel/ka mateřské školy atd. Spolupráce mezi školami se rozeběhla na začátku letošního roku, kdy jsme město Vilshofen navštívili poprvé a setkali se zde se zástupci vedení. Zájem o zahraniční výměnu je na obou stranách veliký a doufáme, že se z toho podaří vybudovat pravidelnou aktivitu pro žáky z obou škol.

První stáž je naplánována na celkem 13 dní a je finančně podpořena Koordináčním centrem česko-německých výměn mládeže a Česko-německým fondem budoucnosti. První dva dny v místě byly věnovány jazykové a kulturní přípravě, kterou vedl zkušený jazykový animátor Tandemu, pan Karel Hájek. Žáci si oprášili a procvičili své jazykové znalosti a dovednosti v němčině, přiučili se celou řadu nových odborných výrazů a užitečných frází. V rámci městského rallye si žáci s jazykovým animátorem prošli centrum města a zodpověděli otázky týkající se kulturních i každodenních záležitostí. Žáci tuto přípravnou část hodnotili velmi pozitivně, a proto bychom doporučili zařazovat přípravné dny na začátku každé stáže nejen té od Tandemu.

V dalších dnech je na programu práce v dílnách pod dohledem německých mi-

strů. Protože se jedná o výměnu se školou, tak jsou žáci v každodenním kontaktu s místními Azubis (učni), což přispívá k navázání přátelských vztahů a k rychlejšímu učení se jazyku. Během stáže se naši truhláři a kováři naučí pracovat s moderními stroji řemeslné výroby, seznámí se s učebními postupy na německé škole, vytvoří si zajímavé učební výrobky a naučí se spolupracovat v mezinárodním týmu. A kdoví možná se sem jednou vrátí a zkusí zde pracovat nebo prodávat své výrobky.

V rámci volnočasových aktivit máme na seznamu návštěvu místního plaveckého bazénu, kluziště a Ginko-parku. Během víkendu pobyt obohatíme cestou do zajímavých míst v okolí, navštívíme město Pasov, seznámíme se s jeho nejznámějšími kulturními a architektonickými skvosty a přesvědčíme se o tom, že je to opravdu město tří řek. Pokud počasí dovolí, můžeme vyrazit obdivovat i přírodní krásy Bavorského lesa. Držte nám palce!

Iva Břendová

VILSHOFEN

NÁVŠTĚVA PŘÍRODOVĚDNÉHO ZAMĚŘENÍ ÚJV V ŘEŽI

V pátek 10. 11. navštívilo přírodovědné zaměření v rámci výuky Ústav Jaderného Výzkumu v Řeži. Většina z nás se sešla v 9 hodin ráno na Smíchovském nádraží, odkud jsme pod dozorem paní učitelky Kramářové a paní učitelky Machkové jeli metrem na Masarykovo nádraží, kde už jsme se setkali všichni. Odtud jsme jeli v 9:42 vlakem do Řeže. Na místě jsme během čekání, než nás vpustí vyfotili ještě několik fotek. Když nás konečně vpustili dovnitř nám došlo, že s sebou nechceme tahat batohy, a tak jsme se zdrželi ještě u skříněk.

Prošli jsme dvěma koridory, než jsme se vůbec dostali za bránu celého areálu. Areál byl rozsáhlý, a museli jsme projít téměř na druhou stranu, než jsme dorazili na naši první, experimentální reaktor LR-0. V budově, kde se reaktor nacházel, jsme museli vyjít do 3. patra, kde na nás

čekal detektor kovů, kterým jsme všichni prošli, a bílé laboratorní pláště. Starší pán, který měl na starosti, nás zavedl do kontrolní místnosti, kde nám řekl něco o tom, jak takový reaktor funguje. LR-0, nazývaný také jako reaktor nulového výkonu je docela obyčejný reaktor, jen nevyrábí elektřinu. Pak nás vpustil do místnosti, kde se reaktor nacházel. Ukázal nám model paletky, které se dávají do palivových tyčí, ty jsme také viděli. Všichni jsme pak dlouho shlíželi na reaktor, který byl přímo pod námi, neboť se s něčím takovým už nejspíš nesetkáme. Během toho jsme poslouchali výklad o konstrukci, testování a zabezpečení reaktoru, a hlavně, jaké situace mohou nastat. Při odchodu jsme si také měli možnost prohlédnout si uranovou rudu – smolnec, ovšem pouze z dálky.

Od reaktoru jsme šli přímo do budovy s lineárním urychlovačem. Ta se nacházela za rohem, částečně obklopena lesem. Tentokrát živější průvodce velmi stručně mluvil o urychlování částic a vakuu, které je k tomu nezbytné. Ukázal nám nějaké jednoduché pokusy a vyprávěl, jak před nedávnem zkoumali, zda nebyl Tycho de Brahe otráven olovem. A to vše přítomným urychlovačem. Otráven prý nebyl. V jednom z pokusů jsme zkoušeli překonat sílu vakua, což bylo velmi náročné i přes použití celé váhy dvou žáků. Dále nám, opět zjednodušeně, vysvětlil, jak dochází ke zrychlení částic a ukázal nám fotky z jeho údržby, kdy se musí jakožto technik vecpat do úzkých útrob komory, kde je běžně vakuum. Celou prohlídku zakončil vylitím přebytečného tekutého dusíku, který tam zrovna měl. Tím na podlaže na chvíli vytvořil mlhu.

Po cestě na vrátnici se paní učitelka Machková ještě dala do řeči se známým na pracovišti. Několik minut jsme se pokoušeli se vyfotit, ale vrátnice nebyla příliš prostorná, takže to nedopadlo nejlépe. Paní učitelky dokonce obdržely suvenýry, kterými byly letáčky, časopis a psací potřeby. Nakonec jsme ve 13:23 opouštěli Řež osobním vlakem a většina z nás se rozešla na Masaryčce, zbytek pokračoval s dozorem na Smíchovské nádraží.

Všichni jsme si výlet velmi užili. Navštívili jsme místo, kam se většina veřejnosti nepodívá a viděli jsme něco, co přesahuje naše každodenní životy. Na výlet do Řeže nikdo jen tak nezapomeneme.

Michal Novotný, 13L

Na prvních hodinách teorie jsem začali probírat barvy. Zaobírali jsme se mícháním barev kombinací barev a historií. Každý z nás si vybral barvu, která mu je nejvíce sympatická a napsal o ní příběh. **Příběh barvy:** *Modrá ulička, Představte si, že je letní den a vy jste na řeckém ostrově Sámos. Nad vámi se rozpíná nebe a v dáli se ozývají vlny temně modrého moře. Procházíte se ulicemi hlavního města a poté zabočíte do slavné Modré uličky. Obklopí vás všechny možné odstíny modří. Řecké domy nabarvené na azurovou, královsky modrá cesta, po které jdete, a stále přítomná nebeská modř. Vidíte chrpově zbarvený výklenek, na který se rozhodnete usednout a odpočinout si. Stoupnete si a pokračujete klikatou uličkou, po chvíli dojdete na konec ulice s výhledem na moře. Petroolejová se míchá s tyrkysovou v klidných vlnkách. Končí den, sedíte na pláži, nad vámi kobaltově modrý slunečník. Slunce zapadá za horizont modrého nebe a naše modrá planeta usíná.*

Autoři:

Úvodní text Lukáš Fára a Lenka Šenková,
příběh barvy: Anežka Dvořáková,
CYAN Eliška Mezerová, MAGENTA Linda
Vaverková, YELLOW Anežka Dvořáková,
KEY Josefína Koldová, RED Jan Fiala,
GREEN Vít Stibor, BLUE Ondřej Nemčok

Pro pochopení barev, jejich vzájemných vztahů a také pro míchání barevných odstínů je dobré vytvořit barevný kruh.

Začíná se třemi základními barvami: žlutou, červenou a modrou. To jsou **primární** barvy. Z primárních barev se míchají **sekundární** barvy: oranžová, zelená a fialová. Smícháním primárních a sekundárních barev vznikne dalších šest odstínů, to jsou **terciální** barvy.

V barevném kruhu se dále sledují vzájemné vazby a vztahy. Barvy, které spolu sousedí tvoří **analogové schéma**, barvy, které leží naproti sobě jsou vůči sobě v maximálním kontrastu a tvoří **komplementární schéma**. Tři barvy, které leží nejdál od sebe, tvoří **triadické schéma**.

Barvy lze pozorovat i z hlediska světla. Jak vnímá barvy lidské oko a jak je možné, že barvy vidíme? S tím souvisí funkce receptorů v oku, které mají na starosti vnímání barev (čípky), ale i prostoru a množství světla (tyčinky). Čípky jsou schopné ze **základních barev RGB** (red, green a blue) namíchat všechny odstíny duhy. Tento princip je využit ve všech zobrazovacích digitálních zařízeních.

A jak se tiskne? Barevný tisk je způsoben kombinací **pigmentů CMYK** (cyan, magenta, yellow a key), které odráží světlo od papíru tak, abychom viděli právě tu barvu, která je záměrem.

CYAN / AZUROVÁ

Azurová je jedna z nejužasnějších a nebarevnějších barev, které člověk zná. Je to jedna ze základních barev CMYKu. Tato barva je spojena s nekonečným nebem a širými oceány, což jí dává jedinečný a výjimečný význam.

VÝZNAM:

Azurová evokuje klid, harmonii a mír. Je to barva, která nás spojuje s přírodou

a otevřenými prostory. Mnoho lidí vnímá azurovou barvu jako symbol svobody a neomezenosti, protože připomíná nekonečný obzor. Tato barva má také terapeutický potenciál a může pomoci uklidnit mysl a snížit stres.

HISTORIE:

Azurová barva byla již známa starým Egypťanům, kteří používali minerál azurit k výrobě modrých pigmentů. V průběhu staletí byla azurová barva spojena s bohatstvím a luxusem. V renesanci se stala oblíbenou barvou malířů, kteří ji používali k zachycení krásy nebe a moře. Azurová byla také oblíbenou barvou pro výzdobu královských paláců a chrámů.

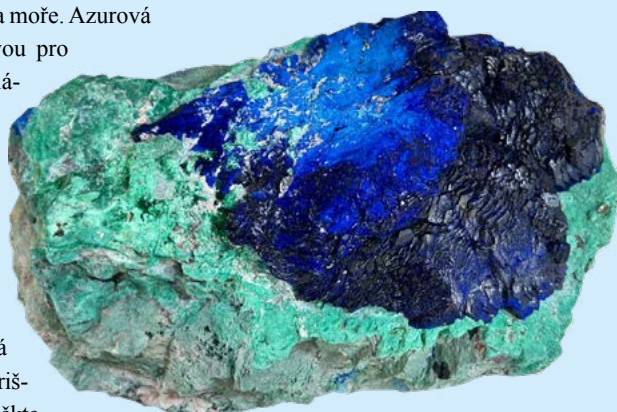
KULTURA:

Azurová barva má své místo v různých kulturách a tradicích. Například v hinduismu je azurová barva spojena s bohem Krišnou a se spiritualitou. V někte-

rých kulturách je azurová barva spojována s léčením a s ochranou před zlem.

GRAFIKA A DESIGN:

V designu je azurová často používána k pocitu svěžesti a elegance. Tuto barvu můžete najít v interiérech, na oblečení, doplňcích a dokonce i v logách společností. Také je používána často pro vytvoření vizuálního dojmu klidu a harmonie. V designu se azurová často používá pro webové stránky, média, reklamní materiály, branding, ilustrace a grafické prvky.

MAGENTA / PURPUROVÁ

Magenta je odstín barvy růžové, který je velmi výrazný a živý. Má spoustu významů a symbolů. V různých kulturách je často spojována s ženskostí, romantikou a emocemi jako je láska a něha. V některých kulturách může magenta symbolizovat bohatství, luxus a královský status.

V aditivním míšení vznikne magenta splynutím modrého a červeného světla,

což je v přirozených podmínkách možné jen při východu a nebo západu slunce – to se na obloze tvoří tzv. červánky.

Tato barva byla pojmenována po bitvě u Magentu, která se odehrála v roce 1859. Od té doby se stala populární. Třeba v reklamě se používá pro přitáhnutí pozornosti. V grafice je magenta využívána jako jedna z primárních barev a ve CMYKu tato barva se používá při tisku a reprodukci barevných obrazů.

MAGENTA SYMBOLIZUJE DŮSTOJNOST

A VZNEŠENOST.

Složení pigmentu magenty se může lišit, je vytvořen z organických a anorganických barev. Organická barviva obsahují syntetické látky například chinakridony. Chinakridová červeň je přírodní barvivo které se získává z dorůstá-

jících chinekridových žláz samců. Pro získání chinekridové červeně se žlázy suší a melou na prášek, který se dále zpracovává.

Mezi anorganické pigmenty používané v magentě patří oxid železitý, mangan, chrom. Kombinace těchto barviv dává pigmentu magenty jeho charakteristickou purpurovou barvu.

YELLOW / ŽLUTÁ

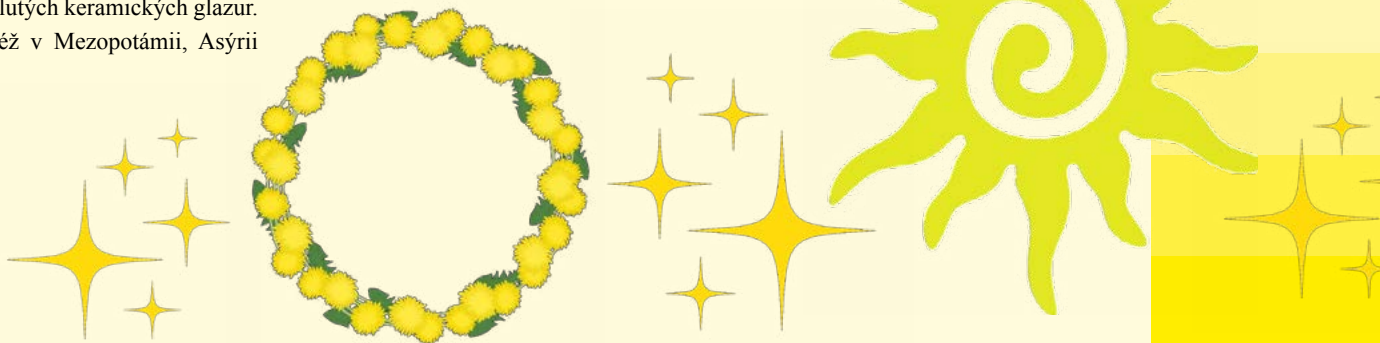
PIGMENTY V HISTORII MALÍŘSTVÍ

V antice se začal používat sulfid arsenitý, jedovatý krystalický nerost se zlatavým, třpytivým pigmentem. Byl používán v nástěnných malbách v Asii, perských a byzantských iluminovaných rukopisech a v Evropě ho malíři používali až do 14. století

Již v Egyptě se využíval diantimoničan olovnatý, který se tvořil tavením směsi sloučenin olova, antimonu a dalších. Byl nalezen na vzorcích skla, byl používán i jako součást žlutých keramických glazur. Používali ho též v Mezopotámii, Asýrii

a Babylonii, v Evropě se rozšířil v 16. století pod názvem neapolská žlut'.

Indická žlut' byla v 15. století zavezena do Indie, a to pravděpodobně z Persie. Vytvářela se z moči nemocných krav, která obsahuje kyselinu euxanthovou. Moč byla odpařena do sucha, z produktu se uhnětly koule a usušily se. Pigment byl čištěn převedením na prášek a promýváním horskou vodou tak, aby došlo k oddělení žlutých a zelených částic. Ze žlutých částic byly poté tvarovány tablety. Nemoci u krav však byly vyvolávány překrmováním manganovými listy. V polovině 17. století se toto barvivo dostalo i na evropský trh. Po zjištění způsobu výroby bylo však v roce 1921 zakázáno.

KEY / BLACK / ČERNÁ

JE TO VŮBEC BARVA?

Někteří lidé považují černou barvu za nejtmaší odstín bílé. Pohlcuje totiž velké množství světla všech barev, proto je s ostatními barvami tak výrazná, jinak působí spíš elegantně, s bílým pozadím pak prakticky čitelně (až skoro obvykle).

Černá se vyrábí z aktivního uhlí, popela nebo kokosových skořápek, ale můžeme jejího vzniku docílit smícháním triády (modrá, žlutá, červená).

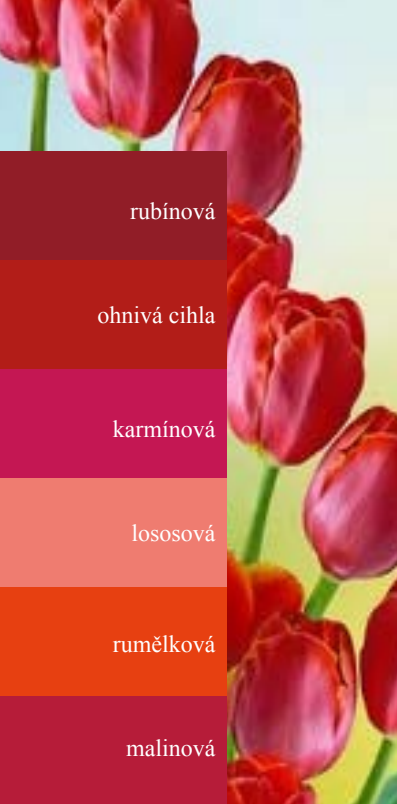
KLÍČOVÁ BARVA

Ve CMYKu je nazývána K neboli klíčová barva.

ZAJÍMAVOST!

V malbě na realistické téma se samostatná černá skoro nikdy nepoužívá, občas ji někteří malíři zavrhnou úplně, a při míchání nejtmaších odstínů si musíte pomoci s ostatními barvami. Symbolika této barvy je v Evropě braná jako smutek, temno, tma, elegance, noc, tajemno, někdy i zlo. Ale na příklad v erbech ve spojení s jinými výraznými barvami měla spustu významů – např. se žlutou laskavost, s rudou vzdor a sílu, s modrou radost a jemnost. Samotná černá má také v erbech vlastní symboliku, značí oddanost a zásadovost.

rubínová

ohnivá cihla

karmínová

lososová

rumělková

malinová

RED / ČERVENÁ

Červená byla pravděpodobně již v prehistorické době považována za „barvu života“. Do hrobů mrtvých se vkládala rumělka nebo červená hlínka. Existuje celá řada odstínů červené, které mají v čínštině své specifické pojmenování a význam.

RUMĚLKA

Minerál cenabarit poskytuje pigment zvaný rumělka, cinobr či vermilion, jeden z nejdražších pigmentů. Při těžbě se pod železným načiním objevovala kovová rtuť, kterou dělníci sbírali, nebo se hodila k použití např. při zlacení. V pozdním středověku byla rumělka připravovaná i uměle míšením rtuti s roztavenou sírou a následnou sublimací černého amorfního cinboritu.

pastelová

hrášková

smaragdová

opálová

olivová

jedlová

GREEN / ZELENÁ

Zelená je jedna ze základních barev RGB. V barevném kruhu je to sekundární barva, vzniká smícháním modré a žluté. Ve CMYKu se zelená míchá ze cyanu a yellow.

Zelená symbolizuje přírodu, mládí, klid a harmonii a je to hlavně uklidňující barva.

Zelený pigment se získával hlavně z rostlin, protože obsahují zelené barvivo známé jako **chlorophyl**. V současnosti se hlavně získává z oxidované mědi.

kobaltová

ultramarínová

safírová

noční

tyrkysová

azurová

BLUE / MODRÁ

Modrá barva je jednou z primárních barev a také součástí RGB. Je hodně využívaným pigmentem. Je spojena s klidem, nebem, vodou atd.

První známý modrý pigment byla egyptská modř, vyráběná zahříváním vápence a azuritu. Starověcí Římané používali modrý pigment vyrobený z polodrahokamu lapis lazuli. Během renesance se objevila kobaltová modř, která byla vyrobená z kobaltových sloučenin a z rozemletého kobaltového skla, zbarveného kyslíčkem kobaltu. Dalším průlomem bylo objevení syntetického modrého pigmentu zvaného jako anilinová modř v roce 1856 Williamem Perkinem. S vývojem 20. století chemie byly uměle vyvinuty další modré pigmenty jako ultramarínová modř, pruská modř atd. Celkově se modré pigmenty vyráběly z přírodních minerálů nebo díky chemickým reakcím kovů s chemikáliemi. V moderní době je většina modrých pigmentů vyráběna uměle jako ostatní pigmenty.

Naše zbrusu nová desátá třída již tradičně na začátku školního roku prožila adaptační týden. Obory umělecký truhlář, umělecký kovář, reprodukcni grafik a kombinované lyceum společně vyrazily strávit seznamovací týden do areálu Sobeňák u Rožmitálu pod Třemšínem.

Jelikož Sobeňák je od Příbrami kousek, vyrazili jsme v pondělí 11. 9. pěšky. Celý týden jsme měli nabitý aktivitami, díky kterým, jsme se nejenom seznámili, ale také jsme se něco přiučili a zažili jsme se v jiných rolích, než ve škole. V úterý jsme se dopoledne seznámili s osobnos-

ti Lva z Rožmitála, odpoledne přijel zahraniční lektor Uwe Buerman s novými postřehy ze světa mediální prevence, ve středu jsme měli kurz zdravotvědy a vyrobili jsme si trička s potiskem a ve čtvrtek jsme společně v Brdech zasadili třídní jabloň. Poslední večer jsme kurz slavnostně zakončili divadelními představeními na téma cesty Lva z Rožmitála z Čech až na konec světa. V pátek už jsme jen balili a autobusem jeli domů.

Program byl nabitý a myslím, že si společný týden užili. Více ze zákulisí si přečtěte ve vyprávěních našich učňů.

Lenka Šenková, třídní učitelka 10U

ZÁŽITKY Z ADAPTAČNÍHO KURZU

Než jsem jela na adaptační kurz, seznámila jsem se s pár lidmi, a tak jsem nebyla tolik vystresovaná jako na začátku.

Když jsme vyrazili na cestu, začala jsem si povídat s holkami z lycea a zjistila jsem, že je vlastně všechny znám. To mi zlepšilo den a cesta tam mi utekla rychleji, než jsem čekala. Poté co jsme dorazili, rozdělili nás do chatek. Já jsem byla s holkama, které jsem poznala na cestě. Každý večer jsme prokecaly a řekly si, co je nového. Hráli jsme různé hry a dělali spoustu aktivit, díky nim jsem poznala všechny moje spolužáky, se kterými jsem se pak začala bavit. Když jsme odevzdali telefony, tak jsme se poznali více.

Mně se nejvíce líbily táboráky, protože z nich mám spoustu hezkých vzpomínek. Za celý týden jsme se všichni hodně poznali. Teď budeme rozděleni a nebude to stejné, ale já věřím, že to naše vztahy nějak nepokazí.

Mám za celý týden spoustu zážitků, na které ráda vzpomínám a vyprávím je.

Linda Vaverková, 10U – grafička

STŘÍPKY Z ADAPTÁKU

Foto: Michaela Málková

TYÁTR

Vše to začalo ve chvíli, kdy nám jeden nejmenovaný učitel rozdál papíry na terase před jídelnou. Velmi zdlouhavě a pomalu nám začal vysvětlovat, že po jeho vznešeném né-li až státním slavnostním projevu si je máme přečíst. Zatím jsme ale netušili, že příští den naše skupina (totiž: Karel, Anna, Jülie, Lukáš, Adrian, já a pár dalších) budeme muset ze zmateného textu na první pohled vyplývajícího z fantazie žižkovského základěškoláka, inhalujícího za svým oblíbeným školním klubem nirvánu či jiné velmi duši prospěšné látky, stvořit scénář odpovídající požadavkům a vtipu nejmenovaného učitele. Skutečně jsme všichni usilovně přemýšleli, jak naše umělecké vyjádření pojmem, a vzhledem k tomu, že z textu napsaného tak šlechetně a vážně, že z něj nebylo pro obyčejného smrtelníka vyrozumět ani Ň. Nejmenovaný učitel na nás neustále dohlížel, víc než můj anděl strážný, nejspíše se bál, abychom si dobrovolně neublížili po zadání tohoto nadlidského úkolu. Vypadalo to, že jsme naprosto v koncích. Po chvíli ale zazněla od jednoho z nás ta slavná věta: „Hele, co kdybychom z toho udělali perníkové království?“

Nadešel večer a předposlední skupina odprezentovala své umělecké dílo. Nejmenovaný učitel se tvářil velmi spokojeně do chvíle, kdy naše skupina nastoupila na scénu s rekvizitou větvoví stromů, na kterém místo voňavého zralého ovoce visely taktéž velmi voňavé ponožky.

ADAPTÁK

Sešli jsme se před školou v Dlouhé. Poté jsme se rozdělili na dvě skupiny: na rychlejší a na pomalejší. Já jsem byl v té rychlejší. Vydal jsem se na cestu. Pomalejší skupinka popojela dva kilometry, teprve pak se vydala na cestu.

Šli jsme rychle a pořád jsme zrychlovali, a to kvůli tomu – dohnat ty „flákače“ a nakonec triumfálně zvítězit. Už nás začínaly bolet i nohy a ti vepředu už skoro běželi, až jsme najednou uviděli velbloudy na louce, byli

jsme ohromeni, ale nezalekli jsme se a pořád jsme si říkali: „Nějáci velbloudi nás přece nezastaví, jediný náš cíl je dohnat první skupinu!“ Už jsme během té rychlé chůze skoro ani nemluvili, až jsme najednou spatřili první členy druhé skupiny. Pocítili jsme náhle hřejivý pocit triumfu. Zbytek cesty už neprobíhal tak dramaticky, ale cestou jsme hráli nějaké společné hry.

Když jsme přišli do kempu, byli jsme rádi za příhody, které jsme prožili, například, že jsme viděli v Čechách velbloudy.

Jiří Kramer, 10U – truhlář

Josefína, 10U – grafička

Foto: Michaela Málková

OBĚD NA ADAPTÁKU

Šli jsme takhle jednou na oběd a náš spolužák Kuba z desáté „L“ si nechal naložit třináct knedlíků k obědu, aby měl více než jeho spolužák Karel, který jich měl dvanáct. Jenže, když už Kuba dojídal, viděli jsme Karla, jak si jde přidat, ale protože ten den si všichni dávali velké porce, bylo tedy už málo knedlíků. Tak mu dali pouze tři. Kuba v tu chvíli zrudl a říká: „Tak to ne! On nemůže mít víc než já!“ Kamarád Lukáš rychle vstal a šel Kubovi pro další knedlíky, jenže ani jemu nedali víc než tři. Což ale znamenalo, že stav je Kuba Karel 16:15. Kuba byl najednou velmi šťastný, že vyhraje, jenže v tu chvíli se Karel zase postavil, že si jde přidat.

U našeho stolu se všichni zděsili, ale štěstí bylo na straně Kuby, protože knedlíky došly, to znamená, že si nemohl přidat a prohrál!

A to je příběh o tom, jak Kuba vyhrál při obědě ve válce o knedlíky. Myslím si, že na tohle budeme ještě dlouho vzpomínat. Děkuji všem za adaptáček!

Tomáš Novák, 10U – truhlář

KLUK NA ÚTĚKU

Byl druhý den adaptáčku a my jsme šli do ne-dalekého města, které jsem zapomněl, jak se jmenuje. Když jsme došli k jednomu zámku, dostali jsme za úkol nakreslit část zámku. Jakmile jsme začali kreslit, tak učitelé zjis-

tili, že jeden kluk chybí. Naši vyučující ho hledali a tipují, že mu napsali, protože když jsme byli hotoví, řekli nám, že prý šel na autobus a odjel pryč. Nevěděli jsme, jak se mu to povedlo, ale bohužel se s tím nedalo moc, co dělat.

Pak jsme zastavili na docela dobrou zmrzlinu a vyrazili zpátky do areálu o jednoho člověka méně...

Poučení zní: „Neodcházejte sami na autobus.“

Vít Stibor, 10U – grafik

ADAPTÁČEK

Byl to krásný slunečný den v kampu Sobeňák, když mě vzbudil zvuk flétny. Šel jsem na

snídani a cestou jsem zdravil ostatní: „Dobré ráno.“ Pak jsem se nasnídal a šel si vyčistit zuby.

Po snídani byla přednáška o sociálních sítích, jak google sbírá naše data atd. Ten pán, který přednášel, mluvil anglicky, takže pan učitel Mojmir překládal do češtiny. Já jsem to zkoušel překládat si sám a většinou jsem rozuměl. Mojmir nám přeložil: „Google a sociální sítě dokáží předpovědět, co si koupíš, podle toho na jak dlouho se zastavíš u nějaké věci v obchodě a také o nás sbírají data, Tak si prosím smažte historii na googlu, aby vaše data proti vám nevyužila.“

Z přednášky jsem si odnesl hromadu informací a jsem za to rád.

Ferdinand Vandas, 10U – kovář

JAZYKOVÁ STŘEDA NA WALDORFU

Ve středu 27. 9. 2023 jsme se na Waldorfském lyceu zapojili do akce známé jako Evropský den jazyků. Na tento den jsme pro naše lyceány připravili ve vedlejších hodinách zajímavou nabídku jazykových workshopů. Cílem akce bylo seznámit žáky naší školy s pestrými škálou evropských jazyků a podnítit je k jejich studiu. Svou špetkou do mlýna přispěli jak středoškolské učitelé, tak i sami žáci.

Dne 27. září 2023 jsme v rámci Evropského dne jazyků otevřeli v 10:20 pětici jazykových workshopů. V nabídce byla Belgie a holandská, řečtina, slovenština, srbská a španělština. V druhém kole přibyl ještě Berlín – dějiny a kultura. Každý z žáků měl možnost zúčastnit se dvou různých workshopů v délce trvání hodiny a půl. Akce se dle nadšení a zájmu všech zúčastněných velice vydařila a rádi bychom ji v příštím roce zopakovali. Zde jsou postřehy žáků jedenácté třídy z jednotlivých workshopů.

Iva Břendová

WORKSHOP SRBŠTINY

Na naší škole se konal jazykový den. Měli jsme na výběr z šesti jazyků. Já jsem si vybrala španělštinu a srbsštinu. Ráda bych

se zde zmínila o workshopu srbsštiny. Naše paní učitelka, kterou jsme měli, vystudovala srbský jazyk na vysoké škole a její otec bydlí v Srbsku, takže k tomuto jazyku má velmi blízko. Začali jsme jednoduchými slovy a frázemi, četla nám i knihu v srbsštině, abychom slyšeli výslovnost, což bylo velmi zajímavé. Slyšela jsem tam určitou podobnost ve výslovnosti s češtinou, ale slova se vůbec nepodobala. Bavili jsme se i o srbském jídle a kultuře, která má pro Srby veliký význam. Zkoušeli jsme i jejich písmo, tedy cyrilici, ale používá se i latinka. Jelikož někteří z nás se učí ruský jazyk, nedělalo nám takový problém v tomto jazyce psát i číst. O jejich gramatice se říká, že jak to člověk slyší, tak se to píše, s tím určitě souhlasím a opravdu to ulehčuje psaní i čtení. Celkový dojem z této hodiny byl velmi pozitiv-

ní, bavili jsme se, vtipkovali a zkoumali podobnost s dalšími jazyky. Paní učitelka byla milá a usměvavá, což dalo celé hodině přátelskou atmosféru.

Anežka Futerová, 11L

WORKSHOP SLOVENŠTINY

Workshop, který vám představíme, se zabýval slovenštinou a vedla ho paní učitelka Eva Kramlová. Čekalo tam na nás překvapení v podobě typického jídla z daného státu – šlo o sýr. Byl o něj velký zájem, a tak zanedlouho zmizel z talířů. Poté nám byly rozdány pracovní listy, které měly otestovat naši znalost jazyka. Zkusili jsme si tipnout překlady vybraných slovenských slov a pak jsme si pustili video od známého youtubera Kovyho, abychom zkontrolovali správnost našich odpovědí. Následoval zpěv lidových slovenských písní, například Na Pahorku. A mohli jsme si dokonce sami určit, které další hudební skladby ze Slovenska známe. Na konec hodiny jsme měli za úkol nakreslit charakteristický předmět spojený s dnešní lekcí. Otázka pro vás: Víte, co je mihalnice?

*Linda Grünerová, Hana Mátlová,
Jaroslav Bařtipán, 11L*

WORKSHOP HOLANDŠTINY

Lektorkou kurzu holandské jazyky byla Lenka Marková, která v holandské Belgii rok studovala. Kurz začínal kvízem o holandsštině a Belgii. V kvízu jsme se dozvěděli, že holandsština je příbuzná němci-

nělského jazyka jako například abeceda, čísla či základní otázky, na něž jsme se dozvěděli i odpovědi. Dostali jsme i listy s vytištěnou waldorfskou ranní průpovědí a písničkou, kterou jsme si poté zazpívali s doprovodem píana či akordeonu. Naučili jsme se fráze jako: Me llamo , Soy de república Checa, Tengo...años, azul, holla, oveja, Me gusta habla Español. Všem se nám to moc líbilo a těšíme se, až si to zopakujeme.

Sofie Marinicová, Viktorie Veselá, Roman Miškei

WORKSHOP ŠPANĚLŠTINY II

Jedním z jazyků, probíraných v rámci Dne jazyků, byla například i španělština, kterou měl na starosti pan učitel Weise. S ním jsme si mohli vyzkoušet základy španělštiny, tedy číslovky, abecedu a základní často používané fráze. Abecedu jsme se učili formou básně a zazpívali jsme si španělskou píseň, ve které jsme se snažili o správnou výslovnost. Probrali jsme také věty, které se často používají ve společnosti. Na závěr HOLA.

Jakub Rjaibi, 11L

WORKSHOP ŘEČTINY

Vedoucím skupiny řeckého jazyka byl Joel Small z 11. třídy za asistence paní učitelky Zuzany Machkové. Ve skupině bylo více než 25 zájemců, kteří byli rozděleni do dopoledního a odpoledního bloku. Kurz začal přednáškou a prezentací, která obsahovala všeobecné informace o zemi, kultuře, jazyku a tradicích. Dal-

ší část workshopu byla soustředěna na mluvu, kdy každý dostal vytištěný papír se základními frázemi. Následovala praktická část, během níž byli žáci rozděleni do skupin. Hrál se pexeso, účastníci si zkusili napsat své jméno v řečtině, seřazovali dny v týdnu a tvořili rozhovor. Rozhovory se ke konci kurzu prezentovaly před ostatními účastníky.

Karolína: Z mého pohledu, jakožto účastníka, jsem byla velmi překvapena, jak je řecký jazyk příjemný na poslech i mluvení. Prezentace se mi velmi líbil, Joel to měl velmi dobře připravené. Jediné, co bych vytkla, že jsme neměli žádnou ochutnávku řeckého jídla.

Joel: Já, jakožto pořadatel, jsem měl dobrý pocit z připraveného materiálu, dokud kurz nezačal. Prezentace proběhla poměrně rychle a zbylo nám hodně času na praktickou část. V praktické části se objevily problémy a musela začít improvizace. Celkově jsem měl z prvního bloku pocit, že účastníci byli spíše zklamaní. Z chyb jsem se poučil a za pomoci své „asistentky“ jsme druhý blok připravili mnohem lépe. Je škoda, že jsem nepřipravil například tztziki. Z pohledu ostatních kurz proběhl v pořádku a účastníci byli spokojeni.

Karolína Šimova, Joel Small, 11L

WORKSHOP BERLÍN - DĚJINY A KULTURA

Téma jsme zvolili vzhledem k nadcházející exkurzi do Berlína, již se zúčastnili žáci 11. a 13. třídy. Byla to taková malá příprava na to, co je tam čeká. Prvním úkolem bylo seznámit se s nejvyhlášenějšími památkami, žáci se měli dle obrázků na dané místo naladit a své postřehy vystihnout pantomimou a v druhém kole pak doplnit ještě slovně. Vznikli z toho velmi zajímavé postřehy a my jsme mohli hádat, které místo zastupují, byla to celkem legrace. Víte například, co se může odehrávat před budovou Reichstagu? Jeden z žáků se ponořil do sekání trávy, protože před budovou je opravdu velká zelená plocha.

V druhé části pak kolegyně Michaela Málková představila historii Berlína 20. století. Bylo velmi zajímavé, kolik toho někteří žáci o těchto historických událostech vědí. V průběhu diskuse se všichni s chutí zapojili do další aktivity, a tou bylo zdobení perníčků ve tvaru Ampelmännchen (semaforoví panáčci), kteří jsou tak typičtí pro Berlín, resp. pro jeho východní část. Žáky tato aktivita velmi nadchla a hlavně se těšili, až si budou moci své výtvořky sníst.

Iva Břendová

WORKSHOP ŠPANĚLŠTINY I

Naše skupina se zapojila do přednášky španělského jazyka, kterou vedl pan učitel Samuel Weise. Náplní hodiny byly základy špa-

Foto: Iva Břendová

Exkurze do ČNB a program Stopy života v Kostele Panny Marie Vítězné a Pražského Jezulátka 10. října 2023, 11. třída lycea

Stalo se již tradicí, že 11. třída lycea absolvuje v rámci podpory výuky ekonomiky, konkrétně bankovníctví, exkurzi do České národní banky v Praze. Ta probíhá v původním trezoru této banky, dříve Živnostenské banky. Zopakovali jsme si mnohé o české a československé měnové historii, ale hlavně jsme viděli vzácné artefakty na vlastní oči. Nejpůsobivějším přírůstkem, který na nás v expozici čekal, byla unikátní vysoko hmotnostní zlatá mince o nominální hodnotě 100 000 000 Kč! Tuto minci, která je největší zlatou mincí v Evropě a druhou největší na světě, vydala Česká národní banka v roce 2019 k příležitosti 100. výročí vzniku československé měny. Nemohli jsme s ní nevyfotit!

Tímto náš program v Praze neskončil. Po krátkém rozchodu na oběd jsme se vydali do Kostela Panny Marie Vítězné a Pražského Jezulátka, kde jsme absolvovali dvouapůlhodinový program pro střední školy nazvaný Stopy života. Rozdělili jsme se do pěti týmů a poznávali kostel nejen po historické, ale i po umělecké a duchovní stránce. Seznámili jsme se s důležitými místy v kostele – křtitelnicí, ambonem, oltářem či varhanami a jejich významem. Absolvovali jsme zajímavý rozhovor s podpřevorem kláštera, zástupcem řádu bosých karmelitánů, Pav-

lem Polou. Červenou nití programu je „člověk v jeho vztazích“ – jako jednotlivce, ve vztahu k druhému člověku a jako součást širšího společenství lidí. Po návštěvě podzemní krypty jsme společně s našimi průvodci program v kruhu shrnuli a uzavřeli, atmosféra byla nádherná, emoce by se daly krájet. Děkuji Vám třído 11L za krásné zážitky i příkladnou spolupráci. Děkuji i paní učitelce Michaele Málkové a asistenci Tereze Procházkové za skvělé doplnění pedagogického dozoru.

Jana Haraštová

A JAK VIDĚLI PRAŽSKÝ VÝLET SAMOTNÍ ŽÁCI?

V bance byla mince 1mil, z čirého zlata (99,99 %). A zlatá cihla, která vážila 10 kg. V Jezulátku byly vytvořeny točité schody k varhanám.

Jaroslav Bařtipán, 11L

Ze začátku mě zaujal revizor v metru. Následně v bance to vypadalo pěkně, když začala prohlídka všichni jsme byli nadšeni a odpovídali na otázky od paní průvodkyně. Jenže čas ubíhal a my jsme pořád byli jen v prvním patře banky (nestíhali jsme). Ke konci jsme si rychle prolítli horní část výstavy a doplnili pracovní listy. Cestou k Jezulátku jsme rozdělili do týmu, ve kterých jsme vypracovali listy a prohlíželi si chrám. Následovalo setkání s členem karmelitánů a zajímavý rozhovor s ním. Nakonec jsme sestoupili do krypty jen se svíčkami a procházeli se tam, bylo to magické. Celá návštěva Jezulátka byla příjemná a hezká.

Viktorie Veselá, 11L

V ČNB mě trochu rozesmálo, že si mě jedna paní, co zde pracovala, spletla s učitelkou. Také se mi líbilo, že jsme si odvezli záložky se skartovanými penězi a velké bankovky. V kostele se mi líbila krypta. Překvapilo mě, že v ní nebyla velká zima.

Christina Bubeníková, 11L

V bance se mi nejvíce líbila ta velká zlatá mince, a to že jsme si mohli sáhnout a potěžkat zlatou cihlu, protože je to takový zajímavý pocit a vícekrát za život se to člověku jen tak nestane. Ale trochu mi vadilo, že jsme pak neměli čas si sami projít ten zbytek. V Jezulátku se mi nejvíce líbilo podzemí. Bylo to takové zklidnění a zamýšlení.

Karolína Kopřivová, 11L

V bance to bylo velice zajímavé, hlavně ten fakt, že jsme se mohli podívat na druhou největší minci světa (první je v Austrálii). Ale Pražské Jezulátko bylo přece jen o něco zajímavější. Velice mě bavilo procházení katakomb či představení varhan.

Roman Miškei, 11L

V bance jsme vešli do velkého trezoru, ve kterém byla prohlídka ohledně historie českých peněz a byla zde 2. největší zlatá mince na světě (v hodnotě asi 130 mil. korun).

Joel Small, 11L

V ČNB mě hodně fascinoval ten trezor a jak jsou ty dveře dobře vyvážené. Potom bylo hezké vidět Jezulátko, a i když tam byla ta mše, tak mě docela bavilo si jenom sednout a poslouchat.

Také se mi líbily ty katakomby a ty mrtvoly.

Nikki Sevaldová, 11L

Exkurze do ČNB pro mě začala malým šokem při detailní prohlídce mých osobních věcí, protože si ochranka spletla nůžky v mém penálu s nožem. Zbytek exkurze byl fajn. V kostele se mi líbila mše v cizím jazyce. Naše diskuze s mnicem karmelitánem a prohlídka katakomb byla také fajn.

Matyáš Jan Klímek, 11L

V České národní bance mě nejvíce zaujala 2. největší mince na světě vyrobená celá ze zlata.

V Jezulátku byla nejvíce zajímavá krypta s hrobkami. Také mě velmi zaujalo povídání s karmelitánem.

Jack Stander, 11L

V ČNB se mi velice líbila expozice a hlavně trezor, ve kterém byla spousta zajímavých věcí. Trochu mě mrzí, že jsem neviděl horní patro. V Jezulátku mě zaujala krypta a diskuze s panem karmelitánem.

Jakub Rjaibi, 11L

V ČNB se mi líbila rozsáhlá výstava starých peněz a porovnání váhy různých materiálů se zlatem. V Jezulátku mě zaujaly katakomby a celá atmosféra.

Olive Futerová, 11L

V Jezulátku se mi rozhodně líbilo. Původně jsem se bála rozhovoru s tím kněžím (jakožto protestantka se s dost názory kolujícími v katolickém společenství neztotožňuji), ale rozhovor mě příjemně překvapil a zase jsem se dozvěděla něco nového. V bance bylo fajn, ale nějaké speciální postřehy nemám.

Růžena Balíková, 11L

Výlet se mi celkově líbil a omlouvám se za moje chování, neuvědomil jsem si, že to je takový problém. Líbila se mi konverzace s karmelitánem. Hlavně se mi líbily katakomby pod kostelem a hádka dvou řidičů po skončení. Děkuji, že jste nás tam vzala.

Filip Lundquist, 11L

WALDEN – 23. ZÁŘÍ 2023

„Podpoříme Nepál a náš výtěžek z Waldenu pošleme na tamní školu,“ napadlo někoho a všichni jsme se nakonec shodli. „Já obstarám kapely,“ „Já seženu stánkaře,“ hlásili jsme se jeden přes druhého a zapisovali jsme si naše nápady. „Uděláme tam program pro děti, můžu udělat stopovačku,“ napadlo mě a všichni jsme tak dostali práci.

Čas plynul a týden před Waldenem se blížil. Přípravy finišovaly a stres se v nás pomalu hromadil. „Tohle je všechno třeba nakoupit...“ „...Vy tam zítra musíte být v osm“ „To bude zase náročné...“ Podobné věty jste mohli v pátek před akcí od mých spolužáků i od učitelů slyšet.

A byl tady den Waldenu. Všichni jsme se sešli na Hořejší oboře, kde jsme letos akci zorganizovali. Začali jsme stavět stánky a na jednu hodinu se už lidé zači-

nali scházet. Zahájili jsme Walden a zába-va mohla začít.

Sekáč, jídlo, kapely a program pro děti, to vše jsme společnými silami nakonec

připravili pro veřejnost. A bylo toho ještě víc. Víc stánků, víc programu jako byla třeba tombola nebo dražba. Veškeré dění nakonec zakončila ohnivá show a my se mohli pustit do uklízení.

Celá akce byla krásná a tematická k vybrané zemi Nepálu, všude vlály vlaječky a dokonce i místní jídlo se podařilo uvařit.

Miriam Chytilová, 12L

Benátská Noc

Maturitní ples 13 L

Sokolovna Příbram

9. 2. 2024 od 19 h

KAPELA: Plesoffka
PROGRAM: kapela po celý večer, štěstíčka, dražba,
předtančení, nástup a šerpování,
půlnoční překvapení...

Vstupné 250 Kč

WALDORFSKÁ
ŠKOLA PŘÍBRAM